

โลกกษัตริย์

ณรงต์ จันทรเรือง

รช. 578

ณ.

๘๘๖
โสภณัตถ์
ณรงค์ จันทรวง

เลขเรียกหนังสือ.....	รช. 578
เลขทะเบียน.....	ฉ.....
วันที่.....	15 ม.ค. 43

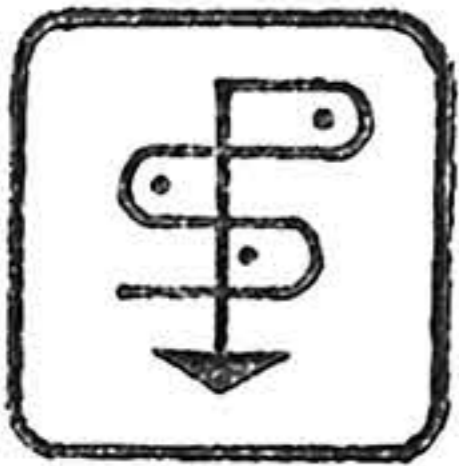

สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น

โสภณัตถ์

ณรงค์ จันทรเรือง

รวมพิมพ์ครั้งแรก ตุลาคม ๒๕๑๘

นายสพล เตชะธาดา

แห่งสำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น

๒๓๐ เวียงนครเกษม กรุงเทพมหานคร โทรศัพท์ ๒๑๗๒๕๕

ข้างโรงพยาบาลนตรีลิโต้ สยามสแควร์

โทรศัพท์ ๕๑๒๓๔๒, ๕๑๒๓๔๓

เป็นผู้จัดพิมพ์จำหน่าย

พิมพ์ที่ห้างหุ้นส่วนจำกัด โรงพิมพ์ไทยสัมพันธ์

๑/๒-๓ ถนนราชบพิธ กรุงเทพมหานคร

โทร. ๒๒๗๕๗๓

นายเชวง เชวงธรรมรัตน์ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา ๒๕๑๘

อรุณ วัชรสวัสดิ์ : ออกแบบปก

ราคา ๑๐ บาท

สารบัญ

คนรักโลก	๓
ทำในกรุงเทพ ฯ	๑๙
เธอน่ารักจัง วิดา	๓๑
เสน่ห์ความตาย	๔๓
ผมอยากเป็นผู้หญิง	๕๕
แอมข้ามเตียง	๗๕
พบกันที่ปารีส	๘๕
ตุ๊กตาผี	๑๐๑
โสเภณีสัตว์	๑๑๙
คินอเวจี	๑๓๗
หวานชีวิต	๑๕๓
หนุ่มหน้าสาวสวย	๑๗๓

โสภณิตตัว

ณรงค จันทรเรือง

ตัวอย่าง

คนรักโลก

ผมไม่รู้ว่่าเรื่องมันเริ่มตรงไหนก่อน เรื่องทุกเรื่อง
น่าจะมีสาเหตุ ผมไม่แน่ใจว่่าเด็กสาวข้างบ้านเป็น
สาเหตุหรือเปล่า อายุเธอเพิ่ง ๑๖ เท่านั้น เรียน
หนังสืออยู่ ม.ศ. ๒ หรือ ม.ศ. ๓ ผมก็ไม่รู้ชัด
รู้เท่า ๆ กับชาวบ้านแถวนั้นรู้ น.ส.พ. รู้ เพื่อน ๆ
กับครูของเธอ—เธอถูกข่มขืนโดยชาย ๕ คนที่ข่มไม่
เปลี่ยวกลางซอยในตอนดึกคืนหนึ่ง

เลือดสีแดงฉานของเธอช่างติดตาติดใจผมเสีย
จริง มันแดงเกือบเหมือนจะชะโลมไปทั่วร่างเธอ
กลิ่นคาวชวนอาเจียนของมัน กับเสียงร้องโหยหวน

ของเธอ มันตั้งกองอยู่ในหัวของผมมาจนถึงทุก
วัน

พ่อแม่ของเธอเกือบคลั่ง ผมไม่รู้หรอกว่ามัน
เป็นแบบไหน รู้แต่ว่าเด็กสาวคนนั้นถูกชูปชิบ
ถูกลอบมอง และพบกับบรรยากาสน่าอัศจรรย์ทุกหน
ทุกแห่ง

โชคดีที่เธอปลื้มตัวไปจากสภาพเลวร้ายนั้นได้
สำเร็จ ด้วยการผูกคอตาย!

เสมียนหนุ่มมัทกันชอยกอกคน
ผม สะดุ้ง ตก กลาง ดึก เมื่อได้ยิน เสียง ร้อง
เหมือนว้าวเหมือนควาย ชาวบ้านเปิดหน้าต่างออก
มาดูสลอน เสมียนหนุ่มคนนั้นไม่ผิดอะไรกับคน
เสียสติ ศีรษะกับใบหน้าเขาโชกเลือด วิ่งวนเวียน
ไปมาเหมือนคนบ้า พร้อม ๆ กับแผดเสียงร้องลั่น
ไม่หยุดหย่อนจนหน้าขนลุกขนพอง ต่อมาก็ชวนให้
อาเจียน!

ปรากฏว่าเขาถูกดักตีที่กลางชอย มันไม่ใช่
เรื่องการประทุษร้ายหรือล้างแค้น แต่คนพวกนั้น

ต้องการนาฬิกา กับเงินสดของเขาเท่านั้น ก่อนนั้น
มันใช่ แต่เดี๋ยวมันติดด้วยไม้ หากเหยื่อสลบก็จะ
ปลดทรัพย์สิน แต่เสมียนหนุ่มคนนั้นไม่สลบ หาก
แผ่ร้องด้วย ความเจ็บปวดพร้อมกับวังหนีเหมือน
สัตว์ที่ถูกทำร้ายจนแทบจะสิ้นใจ

เลือดแดงฉาน โชกโชน กับเสียงแผ่ร้อง
ของเขาช่างดังลั่นและอึ้งคะนึงเข้าไปในหัวสมองของ
ผมอย่างไม่มีวันจบสิ้นเอาเสียเลย!

เรื่องราวทำนองนี้ เกรออยู่ในหนังสือพิมพ์
ทุกวัน วันละหลาย ๆ ราย ตำรวจทำงานได้ผล
บ้างไม่ได้ผลบ้าง ซึ่งผมเห็นว่า เป็นเรื่องธรรมดา
แม้ตำรวจจะอ้างว่ามีกำลังน้อย แต่ขอให้ตำรวจมี
กำลังมากกว่านี้สัก ๑๐ เท่า ปัญหาเหล่านี้ก็จะไม่มี
วันหมดสิ้นอยู่ดี トラบไตที่พลเมืองของเรา ยังไม่มี
คุณภาพเพียงพอ

นั่นซี คนไม่มีคุณภาพ คนรักโลก!

ผมไม่มีความรอบรู้ ว่าเหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น
ผมไม่มีทางบอingkัน แต่ผมมีทางแก้ไข เปล่า ผมไม่

ได้คิดจะเปลี่ยนแปลงพลเมืองไว้คุณภาพเหล่านั้นให้
เป็นคนดีชน นันมันนอกเหนือไปจากความสามารถ
ของผมจริงๆ ผมทำได้แต่เพียงกวาดล้างคนสารเลว
เหล่านั้นให้หมดสิ้นไปจากสังคมของเราเท่านั้นเอง

ผมไม่ได้หมายถึงการจับกุม ฟ้องร้อง โรงศาล
หรือคุกตาราง!

คุณก็รู้ว่าเราไม่ใช่ประเทศร่ำรวย มันไม่
ยุติธรรมที่คนทำงานหนัก อาบเหงื่อต่างน้ำ ต้อง
ถูกรีดภาษีไปใช้จ่ายในเรื่องไร้สาระแบบนี้ ผมอยาก
จะเรียกว่าเป็นการเสียสละที่ปวศร้าวทวยซ้ำไป มัน
ยุติธรรมแล้วหรือที่เราจะช่วยกันออกเงินเพื่อให้คน
ที่จับปล้นเรา ทำร้ายเรา ข่มขืนญาติมิตร.....ได้นั่งกิน
นอนกินอยู่ในตารางอย่างผาสุก

เงื่อนไขของสังคมบัดชบชะมัด เพียงไม่กี่ปี
เท่านั้น สวะสังคมเหล่านั้นก็จะออกจากคุกอย่างสง่า
ผ่าเผย อย่างผู้บริสุทธิ์ เพื่อจ้องจะมาก่อกรรมทำ
เข็ญให้พวกเรานีกต่อไปอย่างไม่รู้จักจบสิ้น

— — การกวาดล้างเตนคนพวกนี้ออกไปจาก
สังคมตามความหมายของผมมีอยู่อย่างเดียวเท่านั้น

ความตาย!!

ผมเกลียดความเจ็บปวด   ผมชิงชังความ
พิการ — หรือที่ถูก   ความเจ็บปวดกับความพิการ
จะทำให้เราต้องหมดเปลืองเพิ่มเติมจากตำรวจ ศาล
คุก — นั่นคือค่ายา เลือด เตียงคนไข้ที่มีน้อย และ
ที่สุด แพทย์กับพยาบาลที่ทักวนนุกไม่เพียงพออยู่
แล้วสำหรับสุจริตชน

ผมมองเห็นเด็กสาว ๆ เดินตัวลึบเข้าตรอก
ท่าทางอึดอัด หวาดกลัว อัดอั้น และเจ็บใจ แต่
ไม่มีทางทำอะไรได้ ขณะที่สวะชีวิตพวกนั้นลวนลาม
อย่างป่าเถื่อน ชมเชยความสะสวยของหล่อนอย่าง
เปิดเผย บรรยายถึงสัดส่วนของความเบ็นสาวอย่าง
คะนองปาก แล้วก็ไซโยให้ร้องให้กับความกล้าหาญ
ของพวกมันเอง!

ผมมองเห็นผู้หญิงที่ถูกข่มขืนอยู่ในช่องหรือ
โรงแรม ถูกทารุณกรรมไม่ผิดอะไรกับสัตว์ เพื่อจะ
ต้องทอดตัวบำเรอความใคร่ของผู้ชายกล้าคมัน

ผมมองเห็นผู้หญิงที่ผาสุกอยู่ในบ้านของหล่อน
แต่ถูก สวะ ชีวิต พวกนั้น ถ้ออาวธ บุกกรุกเข้าไปข่มขู่
หล่อน ทูบตีหล่อน ยื้อแย่งทรัพย์สินอันชอบธรรม
ของหล่อน บางคนก็ถูกพวกมันกลุ่มรวมกันข่มขืนจน
ยับเยินไม่มีชีวิต

— ทั้งหลายทั้งปวงนั้นอิงคะนึงเข้าไปในหัว
ของผม หลอกหลอนผมไม่ผิดอะไรกับคนฝันร้ายที่
น่าสยดสยอง มันทำให้ผมต้องเดินเตร่ไปตามท้อง
ถนนอย่างไม่มีจุดหมาย... พวกมันช่างมากมายเสียจริง
โหดเหี้ยมบ้าง จับกลุ่มกันบ้าง หน้าตาของมัน การ
แต่งเนื้อแต่งตัวของพวกมัน แววตาที่โหดชั่วของ
พวกมัน

ให้ตกนรกเถอะ! มันเย้ยหยันผม มันทรมาณ
ทรกรรมผม จนกระทั่งผมคิดว่าผมคงจะทนทานอีก
ต่อไปไม่ไหวแล้ว และนั่นเองที่ทำให้ผมตัดสินใจ
เป็นตุลาการพิพากษาโทษพวกมันอย่างไม่รีรอ

ความตาย!!

ผมเสาะหาอาวุธบนทมอานุภาพรุนแรงที่สุด ทั้ง
ปืนสั้นและปืนยาว แต่ผมกลับได้สิ่งที่ล้ำค่ากว่านั้น
อย่างไม่นึกฝัน

เวทันทันเป็นผู้ชายวัย ๓๐ เศษเหมือนผม ที่ไม่
เหมือนนักคือเขากร้าวแกร่งบึกบึน หน้าตาถือว่าเคย
เผชิญชีวิตมาแล้วอย่างทรหด เราพบกันครั้งแรกใน
ร้านเหล้าเงียบ ๆ ซานเมือง ถูกชะตากันแล้วก็พูด
คุยกันเหมือนรู้จักมักคุ้นมาสัก ๑๐ ปี

เขาหัวอกอันเดียวกับผม แต่เวทันทันมีสาเหตุ
ที่หนักแน่นชัดเจนกว่า นั่นคือ เมียเขาถูกข่มขืน
แล้วฆ่าทิ้ง ลูกสาวเสียสติมาจนบัดนี้

เหมือนหนังเรื่องหนึ่ง - ผมคิด แต่ชีวิตจริง
อีกนับไม่ถ้วนในกรุงเทพฯ ๆ ทุกวันนักเหมือนกับหนัง
เรื่องนั้นเช่นกัน

เราพูดคุยกันสองสามคำ เวทันทันบอกว่าเขา
พกปืนมาด้วย ผมไม่ได้เห็นปืนของเขาหรอก ตอน
นั้น แต่เมื่อเราออกจากร้านเหล้าใกล้ค่ำ ผมก็พบ

สวะชีวิต ๓ คนเดินคุยกันเอ็ดตะโรผ่านมา ผมสะกิด
ให้เขาดู เวทน์หรือตานิดหนึ่งแล้วก็พยักหน้า

ผมเห็นบินเขาตอหนั้นแหละ เกือบพร้อม ๆ
กับทมิฬระเบิดเปรี้ยงออกมาเสบแก้วหู เตะคน
ทั้งสามผงะหงาย แผลร่องโหยหวน เลือดเปโระ
หน้าอก หน้าตาของมันเหลือกลานด้วยความเจ็บ
ปวดระคนฉงนฉงายสุดขีด ก่อนจะว่างวายกลายเป็น
เป็นความว่างเปล่าเมื่อความตายมาถึง

รถราที่ผ่านไปมาช่างเร็วเสียจริง บินของ
เวทน์หายวับเข้าไปในกระเป๋ากางเกงแล้ว มือที่
ประคับบินของผมชุ่มด้วยเหงื่อ แต่มันไม่มีประโยชน์
อะไรอีกแล้ว ขณะที่เวทน์จุดเชนผมขึ้นไปทีรถของ
เขา แล้วก็ขับเข้าเมืองอย่างรวดเร็ว!

มันไม่ใช่เรื่องที่จะพลาดกันง่าย ๆ แต่เราก็คิดใจ
เมื่อได้อ่านหนังสือพิมพ์ในวันรุ่งขึ้น

“อินธพาลเจ้าถิ่นถูกยิงดับ ๓ ศพ”

ข้อความคล้าย ๆ กันนั้นทำให้เราแน่ใจใน
การกระทำของตัวเอง มันเป็นข่าวธรรมดาสามัญ
ของกรุงเทพ ฯ และหนังสือพิมพ์ เรื่องราวทำนองนี้
มีอยู่บ่อย ๆ แต่อีกไม่กี่วันมันจะกลายเป็นเรื่อง
แปลกประหลาดขึ้นมา ผมแน่ใจ

แล้วมันก็เป็นความจริง!

เราขึ้นไปในโรงแรมหรูที่อุดมด้วยโสเภณี
สวะชีวิต พวกนั้น เทร็จเตร่ไปมา ใน ลีลาของแมงดา
อันธพาล นอกจากจะรังแกผู้หญิงแล้ว พวกมันยังมี
เรื่องวิวาทบาดลึงกับแขกอยู่เสมอ เว้นได้ ๒ ศพ
ขณะที่ผมชนะเขาเท่าตัว แต่เมื่อมาถึงข้างล่างแถวที่
จอดรถ เว้นก็ตีเสมอผมขึ้นมาในพริบตา!

เราเข้าไปในโรงแรมละแวกนั้นอีก ๓ แห่ง
ผมแน่ใจว่าไม่น้อยกว่า ๑๕ ศพ ตอนที่เราออกมา
จากโรงแรมแห่งสุดท้าย รถตำรวจ ๒ คันกำลังสวน
ทางเรามา มือผมชุ่มเหงื่อ แต่เว้นเยือกเย็นอย่าง
ไม่น่าเชื่อ

“คราวนี้เราข้ามไปเขตอื่นมั่งเถอะ พญาไท
ลุมพินี แล้วก็ปทุมวัน ใจผมนะ ไม่อยากจะให้ต่ำกว่า
วันละ ๕๐ คน”

“๕๐ คน?”

ผมอุทาน เวทีนั้นหันมามองเหมือนจะขอโทษ
ขอโทษ

“ผมพูดผิดไปนะ วันละ ๕๐ ตัว หรือคุณจะ
เห็นว่าหยาบคาย เราก้อาจจะเปลี่ยนเป็นวันละ
๕๐ ศพก็ยิ่งไหว”

แล้วเวทีก้หัวเราะเสียงสะท้อนอยู่ในคอ!

ดังได้กล่าวแล้ว ประเทศเรายังยากจนเกินไปที่จะ
เจียดเวลาหรือเงินทองให้สวะชีวิตพวกนี้ เรา
พยายามอย่างเต็มที่ แต่ก็มีพลาดเป็นของธรรมดา
คืนนั้นเราได้ ๕๗ ศพ — กับบาดเจ็บสาหัสอีก ๒

มันไม่ใช่ข่าวธรรมดาเสียแล้ว แต่กลายเป็น
ข่าวใหญ่ หนังสือพิมพ์กับตำรวจช่วยกันสนนินษาฐาน
ไปต่าง ๆ นานา ปลอ่ยให้เขาคิดไปเถอะ อีกหน่อย

ก็รู้อะไรเป็นอะไร ถ้าเขายังไม่รู้จริงๆ เราจะบอกให้เขาตัวเอง

คืนต่อมาเรากวาดโรงแรมอีก ๑๐ แห่ง คราวนี้ไต่ถึง ๘๔ ศพ แน่ละ มันมีลูกหลงบ้าง แต่คนที่ๆ ที่เคยตกเป็นเหยื่อของสวะชีวิตพวกนี้ไม่มากมายกว่าความพลั้งพลาดของเราหรอกหรือ ?

เราไม่สนใจกับข่าวครึกโครมในหนังสือพิมพ์นัก เวทีนั้นชวนผมไปเที่ยวช่องโสเภณีในกรุงเทพฯ ผมไม่เคยนึกว่ามันจะมากมายอย่างนั้น สวะชีวิตในนั้นร้ายกาจกว่าในโรงแรม แต่เวทีนั้นมันปั่นเหลือใจ เราเข้าไปทั้งหมด ๗ แห่ง ปราบกว่าได้ ๓๐ ศพ พอดิบพอดี !!

อาการเหงื่อชุ่มอุ้งมือของผมหายไปแล้ว ผมดีใจกับตัวเอง และดีใจยิ่งขึ้น เมื่อเราแวะไปที่บาร์แถวราชประสงค์ แล้วก็ต่อไปที่พัฒน์พงษ์ คราวนี้เราเก็บได้เกินโควตาถึง ๗ ศพด้วยกัน

หนังสือพิมพ์เล่นข่าวนี้ข่าวเดียว เราส่งจดหมายไปถึงหนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่งในนามของ

“ผู้พิทักษ์ประชาชน” ซึ่งแจ่มถึงความประสงค์ของเรา
และย้าว่าเราจะทำไปเรื่อย ๆ จนกว่าสวะชีวิตพวกนี้
จะหมดสิ้นไปจากกรุงเทพ ฯ

บทความในหนังสือพิมพ์ส่วนมากสรรเสริญ
เรา แต่ตบท้ายตามธรรมเนียมว่าเป็นการผิดกฎหมาย
เราไม่สนใจเรื่องนั้นมานานแล้ว บ้านเมืองมีกฎหมาย
แต่กฎหมายเหมาะสำหรับคน ร่ำรวยเท่านั้น ไม่ใช่
หรือ ?

มีกฎหมายฉบับไหนบ้างที่เขียนขึ้น และได้
รับการปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด... เพื่อประชาชนที่
ลำบากยากจน ?

เราขับรถเข้าไปในตรอกซอยนับร้อยแห่งของ
กรุงเทพมหานคร เคนคนพวกนั้นยั่วเยยไม่ผิดอะไร
กับหนอน วันละ ๕๐ ศพเป็นอย่างน้อย เราสัญญา
กันไว้อย่างนั้น และเราทำตามสัญญาได้ถึง ๒ เดือน
เศษมาแล้ว

เกือบ ๕ พันเศษที่ถูกกวาดล้าง มันควรจะ
เป็นแสน วันเวลาของเรายืดยาวเสียจริง หนักอึ้ง

แต่ภาคภูมิใจ... เคนคนพวกนั้นกินอาหาร ใช้
เสื้อผ้า ใช้บริการทุกอย่างของสังคม โดยไม่เคย
สร้างประโยชน์อะไร ให้งอกเงยขึ้นมา ในสังคมที่มัน
เกาะกินอยู่เลย

อาหารจะเหลือนมากขึ้น บ้านช่องที่มันน้อยจะ
ไม่ถูกยอแย่ง รถเมล์ก็เช่นกัน โรงเรียนกับโรง
พยาบาล โดยเฉพาะความผาสุกและปลอดภัยของ
สุจริตชน... เราเพื่อแม่ไปให้ตำรวจด้วยก็ยังไม่
ที่คงจะหลับตาได้สนิท อมยิ้ม และทอดถอนใจด้วย
ความผาสุก!

มีคนแสดงความประสงค์ผ่านหนังสือพิมพ์มา
มากมายที่จะเป็นพรรคพวกของเรา มนุษย์มักจะ
ต้องการผู้นำเสมอ แม้เขาจะมีความคิดอ่าน มีความ
สามารถและมีความหวังดีต่อบ้านเมือง แต่ถ้าไม่มี
ใครเริ่มต้นก่อน พวกเขาก็จะเก็บตัวอย่างเงิบเชียบ
ทอดอาลัยตายอยาก เอาตัวรอด และปล่อยให้ชีวิต
ล่องลอยไปตามยถากรรมเช่นเดียวกับปลาตายลอย
น้ำมา!

๓ หมันศพเขียวหรือ? ในเวลาบั้นปลายที่เราเริ่มทำ
งานกันมา ขบวนการของเรามีเป็นร้อยแล้ว เวลานี้
เราไม่กำหนดกฎเกณฑ์ว่าจะต้องเก็บวันละเท่าไร...
ก็ศพก็ได้เท่าที่จะสามารถ และเราแน่ใจว่ามันเป็น
“สวะสังคม”

กรุงเทพสะอ้านสะอาดอย่างไม่น่าเชื่อ ผู้คน
อ่อนโยนและมีสัมมาคารวะ กระเป๋ารถเมล์สุภาพ
อะไรเช่นนั้น คนค้าขายก็เช่นกัน ตรอกซอกเป็น
แหล่งที่ผู้หญิงจะเดินเห็นได้อย่างเสรี ไม่ผิดอะไรกับ
ในห้องนอน

ไม่มีการเขม่นกันในร้านเหล้า

ไม่มีการรวนหาเรื่องในตรอกซอย

ไม่มีแมงดาในโรงแรม

ไม่มีการตรวจพาสปอร์ตที่สถานีขนส่ง

— ควันไฟของการเผาศพที่เคยตลบอบอวล
มาบั้นปลายเบาบางลงมากแล้ว พวกทิดยาเสพติดที่
เคยล้างผลาญเงินของชาติวันละ ๕๐ ล้านบาทก็เหลือ
น้อยจนแทบจะนับตัวได้

ไม่มีน้กเลง ไม่มีอันธพาล ไม่มีโจร ไม่มี
มือปืน มีแต่สุจริตชน มีแต่คนสุภาพอ่อนโยน ที่
สบตากันก็ยิ้มแย้มแจ่มใสให้แกกันด้วยความไมตรีและ
บริสุทธิ์ใจ

“กรุงเทพมหานคร” ไม่ใช่เมืองในความฝัน
ของเราหรือหรือ ?

บันทึกของคนบ้าในโรงพยาบาลมอยู่แค่นั้น ข้าพเจ้า
ขอบอกขอบใจหมอ แล้วก็เดิน ออกมาสู่ถนนหลวงที่
คล้ำคลุ้งด้วยควันเสีย “สวะชีวิต” เกลื่อนกลาดไม่
ผิดอะไรกับหนอน เสียงผู้หญิงถูกระชากสร้อยร้อง
โหยหวน แต่เสียงปืนดังกลบเสียก่อน ... เมื่อครู่
ก่อนข้าพเจ้าอยู่ในโลกที่ดีแสนดีแท้ ๆ เทียว แต่
พริบตาต่อมาก็ต้องกลับเข้ามาสู่ดินแดนอันกว้างใหญ่
ไพศาลของคนบ้าอย่างไม่มีทางหลีกเลี่ยงพ้นได้เลย!

เสียดกษัตริย์

ณรงต์ จันทร์เรือง

